ก. 508

ข่าวพาณิชย์

ปีที่ ๒๘ ฉบับที่ ๗๔๔๑

วันศุกร์ที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

"ฝ้าย พืชที่ยิ่งส่งเสริมยิ่งถอยหลัง เข้าคลองจริงหรือ?"

● บุญเทียม ดิษฐแย้ม

ไม่มีใครจะปฏิเสธได้เลยว่าฝ้ายเป็นพืชเศรษฐกิจ ที่สำคัญแม้แต่ในประเทศไทยหรือประเทศอื่น ๆ ก็ตาม จากสถิติขององค์การอาหาร และเกษตรแห่งสหประชาชาติ ปรากฏว่ามีผู้ที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการผลิตฝ้ายเป็นจำนวนถึง ๑๔๕ ล้านคน ส่วนใหญ่ของประชากร ในจำนวนนี้เป็นประชากรในประเทศที่กำลังพัฒนา นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ทำงานในโรงงานสิ่งทออีก๔๕ล้านคน อย่างไรก็ตามแม้ว่าในภาวะปัจจุบันอุตสาหกรรมสิ่งทอจากฝ้ายกำลังเผชิญกับการแข่งขันกับเส้นใยสังเคราะห์ก็ตาม แต่ในรอบปี ๒๕๑๘ ที่ผ่านมาประเทศไทยต้องสั่งซื้อฝ้ายจากต่างประเทศ มีมูลค่าถึง ๒,๓๐๐ ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ ๓.๒ ของมูลค่าสินค้าเข้าทั้งหมด หรืออยู่ในอันดับที่๗ ของสินค้าที่สั่งเข้ามาในประเทศ

เมื่อหันมามองดูภาวะการ ผลิตฝ้ายในประเทศไทย จริงอยู่ แม้ว่าทุกคนจะทราบกันเป็นอย่างดีแล้วว่า ดินฟ้าอากาศของประเทศไทยเหมาะสมกับการเจริญเติบโตของฝ้ายเป็นอย่างยิ่ง แต่ภาวะการผลิตในปัจจุบันหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ตามเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติที่ผ่านมา รัฐบาลได้กำหนดเป้าหมายของการผลิตฝ้ายในปี ๒๕๐๒ ไว้ ๔๖,๐๐๐ ตัน ๒๕๐๙ จำนวน ๘๙,๐๐๐ ตัน ๒๕๑๔ จำนวน ๙๐,๐๐๐ ตัน และในปี ๒๕๑๙ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ ตัน ส่วนตามแผนพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๔ ได้กำหนดเป้าหมายการผลิตฝ้ายในปี ๒๕๒๐ และ ๒๕๒๔ ได้จำนวน ๖,๓๐๐ และ ๒๐,๒๐๕,๐๐๐ ตัน ตามลำดับ แต่จากสถิติการเกษตร ของประเทศไทยปีเพาะปลูก ๒๕๑๔/๑๙ ซึ่งกองเศรษฐกิจการเกษตร สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปรากฏว่า นับตั้งแต่ปีเพาะปลูก ๒๕๐๕/๐๖ เป็นต้นมาจนกระทั่งปีเพาะปลูก ๒๕๐๙/๑๐ ผลผลิตของฝ้ายได้รับใกล้เคียงกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่วางไว้ กล่าวคือผลผลิตขึ้นจาก ๔๑,๓๐๐ ตัน ในปีเพาะปลูก ๒๕๐๕/๐๖ มาเป็น ๑๑๗,๑๐๐ ตัน ในปีเพาะปลูก ๒๕๑๑/๑๒ อย่างไรก็ตามผลผลิตและพื้นที่การเพาะปลูกฝ้ายได้เริ่มตกต่ำลง ตั้งแต่ฤดูการเพาะปลูก ๒๕๑๒/๑๓ เป็นต้นมา พื้นที่การเพาะปลูกได้ลดลงเหลือเพียง ๕๘๓,๐๐๐ ไร่ และลดลงเหลือเพียง ๑๘๘,๐๐๐ ไร่ในฤดูเพาะปลูก ๒๕๑๘/๑๙

จากตัวเลขดังกล่าว ข้างต้น จะแลเห็นได้อย่างเด่นชัดว่า การผลิตฝ้ายของไทยเราไม่ประสบผลสำเร็จ ยังห่างไกลกับเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอีกมากมาย สาเหตุที่สำคัญ ที่ทำให้ การผลิตฝ้าย ของ ประเทศไทย **ตกต่ำจนถึงกับต้อง ซื้อฝ้ายจากต่าง ประเทศเข้ามาป้อนโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอเช่นนี้ ก็คือ ศัตรูฝ้ายและราคาของฝ้าย โดยเฉพาะศัตรูฝ้ายซึ่งได้แก่โรคแมลงนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญและเป็นตัว จำกัดการ ผลิตฝ้าย** แม้ว่าในปัจจุบันจะได้มีการหาวิธีการ เพื่อหลีกเลี่ยงโรคแมลง เช่นการปลูกฝ้ายในฤดูแล้งหลังการทำนา หรือจัดทำฝ้ายเป็นแปลงใหญ่ ๆ อย่างที่ได้จัดทำในท้องที่อำเภอวิเชียรบุรี อำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ และอำเภอชัยบาดาล จังหวัดลพบุรี แล้วใช้เครื่องมือ ขนาดใหญ่ ปราบศัตรู พืช ก็ตาม แต่ก็ทำได้ ในขอบ เขตจำกัด การที่เกษตรกรต้องฉีดยาฝ้าย ๑๓—๑๔ ครั้งต่อการผลิตฝ้ายในแต่ละฤดูเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับเกษตรกรแต่อย่างใดเลย

การปลูกฝ้ายในฤดูแล้งหลัง การ ทำนา ในช่วงระหว่างเดือนธันวาคม—เดือนพฤษภาคม ถึงแม้ว่าในระยะดังกล่าวจะมีท้องฟ้าที่แจ่มใส ปราศจากเมฆหมอก ฝ้ายได้รับแสงแดดเต็มที่ และการ

ฉีดยาป้องกันกำจัดศัตรูพืชจะมีประสิทธิภาพกว่าในฤดูฝนก็ตาม แต่ก็อาจมีบางครั้งที่ฝนพ้าแปรปรวน ทำความเสียหายให้แก่ปุยฝ้ายได้ ฉะนั้นชาวไร่จะต้องรีบเร่งเกี่ยวให้หมดก่อนฝนมา ดังนั้นจึงอาจจะกล่าวได้ว่า การผลิตฝ้ายในฤดูแล้งแม้ว่าผลผลิตจะได้สูงกว่าการผลิตในฤดูฝน มีการฉีดยาป้องกันศัตรูฝ้ายจะน้อยครั้งกว่าก็ตาม แต่การปลูกฝ้ายในฤดูแล้งก็จำเป็นจะต้องให้น้ำเพื่อให้ฝ้ายเจริญเติบโต ดังนั้นต้นทุนการผลิตฝ้ายในแต่ละฤดูจึงไม่แตกต่างกันมากนัก

ปัจจุบันเกษตรกรยังไม่นิยมปลูกฝ้ายในฤดูแล้งกันนัก ทั้งนี้เนื่องจากเกษตรกรมักจะปลูกพืชที่ตนคุ้นเคยเป็นอย่างดีอยู่แล้ว เช่น ข้าว ถั่วเหลือง ถั่วลิสง ถั่วเขียว หอม กระเทียม ยาสูบ แตงโม และผักต่าง ๆ พืชเหล่านี้ทำรายได้ให้กว่าปลูกฝ้าย เหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ เกษตรกรเข็ดขยาดต่อพิษของยาปราบศัตรูฝ้าย ด้วยเหตุผลดังกล่าวเกษตรกรจึงไม่นิยมปลูกฝ้าย อย่างไรก็ตามปัญหาเรื่องราคาของฝ้ายก็เป็นสิ่งที่จะกระตุ้นให้เกษตรกรหันมาสนใจปลูกฝ้ายขึ้นใหม่อีกก็ได้ ถ้าผลตอบแทนเป็นที่น่าพอใจ ●